

РЕШЕНИЕ

№ 505

гр. София, 27.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 12.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10580** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя И. Л., чрез адв. В. К., срещу Предписание по т. 1 от Протокол № ПР 1913766/30.05.2019г. на Дирекция „Инспекция по труда“ Б. /ДИТ/, с което [фирма], като работодател е задължен да начисли и изплати на Е. И. К. обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск пропорционално на отработеното време в пълен размер, съгласно чл. 224, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на издаденото задължително предписание, основания по чл. 146, т. 2-4 от АПК. По същество се твърди, че дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение е било изплатено, за което са представени доказателства. Моли съда да отмени Предписание по т. 1 от Протокол № ПР 1913766/30.05.2019г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответниците - ДИТ Б., К. Г. – началник отдел „АИПО“ към ДИТ Б. и А. Д. - главен инспектор към ДИТ Б., се представляват от началник отдел с юридическа правоспособност М. И., която счита жалбата за неоснователна. Твърди, че към датата на издаване на задължителното предписание жалбоподателят не е представил доказателства за изплатеното обезщетение.

След като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства,

съдът прие следното от фактическа страна:

По делото не се спори, а и от доказателствата се установява, че Е. И. К. е работила при жалбоподателя на длъжност „Оперативен консултант“, считано от 02.04.2003г., съгласно трудов договор № 840063/02.04.2003г. и допълнително споразумение към него с № 1852/10.12.2018г.

По повод заявление от 02.02.2019г. (л. 54 от делото) със Заповед № 00001921/03.04.2019г. е прекратено трудовото правоотношение между Е. И. К. и [фирма]. В същата заповед е отразено, че на К. се дължи обезщетение по реда на чл. 224, ал. 1 от КТ за 67 работни дни.

С вх. № 19041199/18.04.2019г. пред ДИТ Б. е депозирана жалба от Е. К., в която твърди, че не ѝ е било изплатено дължимото обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ от работодателя [фирма].

Служители на ДИТ Б. са извършили проверка на работодателя [фирма], като с призовка по чл. 45, ал. 1 от АПК са изискали същият да представи документи, вкл. трудови досиета на заетите и на работниците и служителите с прекратени трудови правоотношения; справка за ползания платен годишен отпуск за целия период на осъществяване на трудовите правоотношения на освободените през м. април 2019г. работници и служители, включително молби и заповеди за ползването; ведомости за работни заплати и документи, удостоверяващи изплащането на трудовите възнаграждения за периода м. 12.2018г. – м. 04.2019г. Даден е срок за представяне на доказателствата - 10.05.2019г., променен на 15.05.2019г. С писмо изх. № 19051852/15.05.2019г. от [фирма] са изискани данни за Е. К., свързани с прекратяване на трудовото правоотношение, молби за ползване на платен годишен отпуск и заповеди за разрешаване на същия, размера на платения годишен отпуск на К., който има право да ползва за 2019г., вкл. отложен или неизползван от предходни календарни години.

На 30.05.2019г. е съставен Протокол № ПР 1913766/30.05.2019г. за извършена проверка, съгласно който служители на ДИТ Б. – К. Г. и А. Д. са констатирани, че работодателят [фирма], при прекратяване на трудовото правоотношение с Е. И. К. на длъжност „оперативен консултант“, не е начислил и изплатил обезщетение за неизползван платен годишен отпуск пропорционално на отработеното време в дружеството в пълен размер, с което е нарушен чл. 224, ал. 1 от КТ. Дадено е предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, а именно работодателят [фирма] да начисли и изплати на Е. И. К. обезщетение за неизползания платен годишен отпуск пропорционално на отработеното време в пълен размер, съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ. Определен е срок за изпълнение на предписанието - 14.06.2019г.

Предписание по Протокол № ПР 1913766/30.05.2019г. е оспорено пред горестоящия административен орган, който с решение изх. № 19067609/18.07.2019г. е отхвърлил жалбата на [фирма] като неоснователна и е потвърдил предписанието.

Като доказателства по делото са приети фиш за начислено брутно трудово възнаграждение на Е. И. К. за м. април 2019г., както следва: заплата за отработени 2 дни – 250 лв. и обезщетение по чл. 224, ал. 1 – 8375 лв., която сума след удръжките възлиза на 7731, 49 лв. Като доказателство е прието и извлечение от банкова сметка на [фирма] (л. 7 и 8), от което е видно, че на 08.05.2019г. е извършен превод по сметката на К. в размер на 7731,49 лева с посочено основание: м. април 2019г. нетна заплата Е. К..

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град

формира следните правни изводи:

Предмет на оспорване е предписание, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ от контролните органи на инспекцията по труда. Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), конкретно изброени в т. 1-11, като по т. 1 могат да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. ПАМ представляват индивидуални административни актове – издават се от административен орган, длъжностно лице, в кръга на неговите правомощия за осъществяване на контрол по спазване на трудовото законодателство, като вменяват определени задължения на адресата, а неизпълнението им има за последица настъпването на неблагоприятни правни последици, свързани с ангажиране на административнонаказателната отговорност на адресата. Като административни актове ПАМ подлежат на обжалване по реда на АПК (чл. 405 от КТ). Същите могат да се оспорят по административен ред пред по-горестоящия административен орган - изпълнителния директор на ИА „ГИТ”, по реда на чл. 81 и сл. от АПК, или директно пред съда. Когато ПАМ е оспорена пред по-горестоящ административен орган и той потвърди наложената мярка, на оспорване пред съда подлежи първоначалният административен акт (чл. 98, ал. 2, изр. последно от АПК).

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното предписание е издадено от компетентни органи – началник отдел „АИПО“ и гл. инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ Б. в кръга на тяхната компетентност съгласно представените длъжностни характеристики. Същите имат качеството на контролни органи по спазване на трудовото законодателство по смисъла на чл. 404, ал. 1 от КТ.

При издаването му обаче са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, вследствие на което е нарушен и материалният закон.

Процесната ПАМ е издадена при неизпълнение на процесуалното задължение на органа по чл. 35 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства. Общото правило на чл. 35 от АПК задължава всеки един административен орган преди издаване на административния акт да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая и да обсъди обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Допуснато е и нарушение на чл. 36, ал. 3 от АПК, доколкото административният орган не е проверил и преценил всички събрани доказателства.

Така констатираните нарушения следва да бъдат квалифицирани като съществени, доколкото спазването на установените в чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК общи правила за провеждане на административното производство в настоящия случай би довело до постановяването на решение с различно съдържание.

На първо място следва да бъде отбелязано, че считано от 08.05.2019г., с оглед представените по делото доказателства на л. 7 и 8, работодателят [фирма] е изпълнил задължението си по чл. 224, ал. 1 от КТ, а именно да изплати на Е. К. парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Дали това е пълният размер на обезщетението, не е предмет на настоящото производство с оглед съдържанието на

предписание по т. 1 от Протокол № ПР 1913766/30.05.2019г., а и не може да бъде разглеждано от административния орган, доколкото, в случай че се оспорва размера на обезщетението от 7731,49 лева, то същото представлява гражданскоправен спор, подведомствен на гражданските съдилища.

Все така обаче, считано към 08.05.2019г. е било налице плащане на обезщетение по см. на чл. 224, ал. 1 от КТ. Административният орган е издал предписание по т. 1 от Протокол № ПР 1913766 едва на 30.05.2019г., без да положи усилия да изясни основния спорен въпрос - изплатено ли е на К. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Следва да бъде отбелязано, че именно с такова твърдение е започнала административната проверка на [фирма], видно от инициативния документ - жалба с вх. № 19041199/18.04.2019г. (л. 12-13). Вместо това, видно от призовка по чл. 45, ал. 1 от АПК, както и с писмо изх. № 19051852/15.05.2019г. от жалбоподателя са изисквани всякакви други данни, описани по-горе в изложението. Липсва обаче изрично указание да се представят доказателства за изплащане на обезщетение на К.. Дори и да се приеме, че по вина на работодателя [фирма] не са събрани доказателства за изплащане на обезщетението, то необяснимо е решението на главния директор на ИА ГИТ за отхвърляне на жалбата на [фирма] срещу предписание по т. 1 от Протокол № ПР 1913766. В жалба вх. № 19073253/17.06.2019г. (л. 63-гръб) изрично е посочено, че е изплатено обезщетение на К. по чл. 224, ал. 1 от КТ и за това са представени доказателства. Какво е битието на последните и защо не са приобщени към административната преписка, няма данни по делото.

Съдът счита, че при направено възражение, че е изплатено обезщетението на К., по аргумент от чл. 36 от АПК административният орган е бил длъжен да събере всички относими доказателства, вкл. да изиска декларация от К., с която да се изясни изплатено ли ѝ е обезщетението и дали се оспорва размера на изплатеното такова.

Визираните съществени нарушения на общите процесуални правила са довели и до неправилно прилагане на материалноправните норми.

В разпоредбата на чл. 404, ал. 1 КТ е предвидено, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, изброени в т. т. 1 - 9, като в т. 1 е предвидено издаването на задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство и други. Липсата обаче на нарушение, респ. недоказаността на същото води до извода за незаконосъобразно наложена принудителна административна мярка.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че обжалваният акт следва да бъде отменен в своята цялост, като незаконосъобразен.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, II-ро отделение, 27 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя И. Л., Предписание по т. 1 от Протокол № ПР 1913766/30.05.2019г. на Дирекция „Инспекция по труда“ Б..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: